

АГАТА КРИСТИ
СЛУЧАЯТ С ЖЕНАТА НА
ПАЗАЧА

Превод от английски: Божидар Илиев, 1995

chitanka.info

— Е — запита доктор Хейдок своята пациентка. — Как сте днес?
Мис Марпъл уморено му се усмихна от възглавниците.

— Предполагам, че съм по-добре — призна тя. — Но се чувствам ужасно потисната. Не мога да превъзможна усещането, че ако бях умряла, щеше да е най-добре. В края на краищата аз съм възрастна жена. Никому не съм нужна и никой не го е грижа за мен.

Доктор Хейдок я прекъсна с обичайната си безцеремонност:

— Да, да, типична реакция след такъв тип грип. Нуждаете се от нещо, което да ви разсее, нещо, което да стимулира мисълта ви.

Мис Марпъл въздъхна и поклати глава.

— Нещо повече — продължи доктор Хейдок, — нося със себе си необходимото лекарство. Той хвърли един продълговат плик на леглото.

— Точно работа за вас. Една загадка, която е по вашата част.

— Загадка? — мис Марпъл изглеждаше заинтригувана.

— Един мой литературен опит — каза докторът и леко се изчерви. — Опитах да напиша обикновена история, нали знаете: „каза той“, „рече тя“, „помисли си момичето“ и така нататък. Написана е по действителен случай.

— Но защо да е загадка? — попита мис Марпъл.

Доктор Хейдок се ухили.

— Защото вие ще я разплетете. Искам да видя дали наистина сте толкова умна, колкото ви изкарват хората — И с тази последна хаплива забележка той си замина.

Мис Марпъл взе ръкописа и започна да чете.

— А къде е булката? — попита жизнерадостно мис Хармън.

Цялото село гореше от нетърпение да види богатата, красива и млада съпруга, която Хари Лакстън си доведе от чужбина. Всички бяха изпълнени със задоволство, задето Хари — този разпътен млад пройдоха — бе извадил такъв късмет. В миналото всички се бяха отнасяли снизходително към него. Дори възмутените собственици на прозорците, пострадали от безразборния огън на неговата прашка, не можеха дълго да му се сърдят, когато той лукаво ги

замолеше за прошка. Беше чупил прозорци, беше крал плодове от овощните градини, отмъкваше зайци, а после затъна и в дългове. Завърза връзка с дъщерята на местен търговец на цигари, но по-късно я изостави и замина за Африка. А селото в лицето на застаряващите стари моми снизходително замърмори: „Е, какво пък! Лудо-младо. Ще миряса!“

А сега, разбира се, блудният син се бе завърнал, но не с наведена глава, а на бял кон. Хари Лакстън, както се казва, „бе успял“. Беше се стегнал, работил бе усърдно и накрая срещна и успя да завоюва сърцето на едно младо създание — наполовина францужойка, наполовина англичанка, собственичка на солидно състояние.

Хари можеше да заживее в Лондон или да закупи имение в някое от онези модни напоследък графства, пълни с ловни полета, но предпочете да се върне там, където бе неговият дом. И сега, както става в романите, си възвърна запуснатото бащино имение, където бе прекарал детството си.

От седемдесет години домът Кингсдийн Саус стоеше празен. Изоставен, той бе започнал да се руши. Възрастният пазач и съпругата му живееха в единственото обитаемо местенце от къщата, която представляваше голям и непривлекателен помпозен замък. Градините бяха обрасли с буйна растителност, дърветата не пропуснаха светлина и така мястото бе придобило мрачния вид на магьосническа бърлога.

Къщата, в която бе живял Хари и която дълги години бе ползвана под наем от баща му — майор Лакстън — бе приятна и непретенциозна на вид. Като момче Хари скиташе из целия имот Кингсдийн и познаваше всяка педя от гъстата гора, а голямата стара къща винаги го бе изпълвала с възхищение.

Майор Лакстън бе умрял преди няколко години — би могло да се смята, че нищо не свързва Хари с това място и че той едва ли ще се върне. Въпреки това обаче той доведе булката си в дома на своето детство. Старият, порутен дом

Кингсдийн Хаус бе съборен. На мястото му се изсипа армия от строители и предприемачи и сякаш по чудо, за невероятно кратко време, новата къща се издигна бяла и бляскава сред дърветата. Какви чудеса правят парите!

После дойде отряд градинари, а след него процесия от камиони, пълни с мебели.

Домът бе готов и слугите пристигнаха. Сетне една скъпа лимузина остави Хари и мисис Хари Лакстън пред външната порта.

Всички хора от селото искаха да ги посетят, а мисис Прайс, която притежаваше най-голямата къща в района и се смяташе за най-знатната дама от всички тук, разпрати покани за увеселение по случай „представянето на булката“.

Това беше велико събитие. Няколко дами си ушиха нови рокли за случая. Всички бяха развълнувани, любопитни и нетърпеливи да зърнат това митично създание. После се говореше, че всичко било като в приказките.

Мис Хармън, енергична и обрулена от вятъра стара мома, изстреля въпроса си, докато си проправяше път през вратата на препълнения салон за гости. Мис Брент, дребна, суха и свадлива стара мома, развълнувано проговори:

— О, скъпа, тя е очарователна. Толкова изискани обноски, а е и доста младичка. Наистина човек започва да завижда, когато види някой, който притежава всичко това. Красота, пари и добро възпитание. Нищо в нея не е както при обикновените хора, а милият Хари ѝ е толкова предан.

— О — каза мис Хармън, — тепърва предстои всичко!

Тънкият нос на мис Брент потрепна в знак на одобрение.

— О, скъпа, наистина ли мислиш, че...

— Всички знаем що за човек е Хари — каза мис Хармън.

— Знаем какъв беше, но мисля, че сега ще...

— О — каза мис Хармън, — мъжете никога не се променят. Хайманата си остава хаймана. Знам ги аз тях!

— Боже, боже, бедното дете! — мис Брент изглеждаше доволна. — Да, мисля, че ще си има неприятности с него. Наистина някой трябва да я предупреди. Чудя се дали знае нещо за миналото му.

— Ще бъде страшно несправедливо — каза мис Брент, — ако тя не научи нищо. Ще се получи доста неловко, особено след като в селото има само една аптека.

Дъщерята на търговеца на цигари се бе омъжила за мистър Едж — аптекаря.

— Щеше да е много по-добре — рече мис Брент, — ако мисис Лакстън можеше да ходи при Бутс в Мач Бенъм.

— Смя да допусна — додаде мис Хармън, — че Хари Лакстън сам ще ѝ предложи това.

И те отново се спогледаха многозначително.

— Но аз определено смятам — рече мис Хармън, — че тя трябва да знае.

— Зверове! — възмутено се обърна Кларис Вейн към чичо си, доктор Хейдок. — Някои хора са истински зверове.

Той любопитно я погледна.

Тя беше високо, тъмнокоса момиче, красиво, сърдечно и импулсивно. Големите ѝ кафяви очи бяха изпълнени с негодувание, когато каза:

— Ах, тези хапли... все одумват... все правят разни намеци...

— За Хари Лакстън?

— Да, и за любовната му връзка с дъщерята на търговеца.

— О, това ли! — докторът сви рамене. — Много мъже са имали подобни връзки на млади години.

— Разбира се. Но всичко е свършило. Защо още дърдорят за това? Вадят тази история на бял свят след толкова години. Приличат на вампири, пируващи с трупове.

— Смяя да кажа, скъпа, че си права, задето мислиш така. Но виж какво, тук те няма за какво толкова да си говорят и аз се боя, че са склонни да клюкарстват за отминали събития. Но ми е любопитно защо това толкова те разстройва?

Кларис Вейн прехапа устни и поруменя. После каза с необичайно глух глас:

— Те... те изглеждат толкова щастливи. Имам предвид съпрузите Лакстън. Млади и влюбени са и всичко им се струва прекрасно. Ужасявам се от мисълта, че всичко това може да бъде развалено от клюки, намеци, интриги и цялата тази мръсотия.

— Хм, разбирам.

Кларис продължи:

— Преди малко говорих с него. Той е толкова щастлив, изпълнен с плам, развълнуван и... да, развълнуван от това, че е изпълнил най-съкровено то желание — да възроди Кингсдийн. Радва се като дете на всичко това. А тя... ами, мисля, че през целия й живот не й се е случвало нищо лошо. Винаги е имала всичко. Ти си я виждал. Какво мислиш за нея?

Докторът не отговори веднага. За другите Луиз Лакстън може би бе обект на завист. Разглезена любимка на съдбата. Но на него тя само му напомняше рефрена на една популярна песен отпреди много години — „Бедното малко богато момиче...“. Малко изящно създание със светлоруси коси, които се спускаха на ситни къдрици покрай лицето и големи, тъжни сини очи.

Луиз бе леко оклюмала. Многобройните поздравления я бяха уморили. Надяваше се, че скоро ще дойде време да си ходят. Може би дори още сега Хари щеше да го предложи. Тя косо го погледна. Толкова висок и широкоплещест, изглежда бе страшно доволен от това ужасно, тъпо парти.

„Бедното малко богато момиче“.

— Уф! — това бе въздишка на облекчение.

Хари се извърна и погледна съпругата си развеселен. Те подкараха към къщи.

— Какво досадно парти, мили! — каза тя.

Хари се засмя.

— Да, направо ужасно. Не мисли вече за това, сладка моя. Знаеш, че трябваше да идем. Всички тези стари квачки ме знаят от времето, когато съм живял тук като момче. Щяха да бъдат ужасно разочаровани, ако не бяха те разгледали по-отблизо.

Луиз се намръщи и каза:

— Ще трябва ли да се срещаме с тях отново?

— Какво? О, не. Те ще се отбият у нас, за да спазят етикета и ще си оставят визитките. Ще им върнеш посещенията и след това повече няма да те притесняват. Можеш да си намериш нови приятелки тук или... изобщо както ти си решиш.

След минута-две Луиз рече:

— Няма ли тук по-забавни хора?

— О, да. Има едно семейство Каунти. Въпреки че те може би също ще ти се сторят малко скучни. Интересуват се най-вече от луковици, кучета и коне. Разбира се, ти също ще яздиш. Ще ти хареса. В Еглинтън има един кон, който искам да видиш. Красиво животно, отлично обучено, без недостатъци, само дето е малко буен.

Колата забави ход, за да вземе завоя към портата на Кингсдейн. Хари завъртя кормилото и изруга, когато видя изникналата наред пътя гротескна фигура, която едва успя да избегне. А тя стоеше там, размахваше заканащо юмрук към тях и крещеше.

Луиз се вкопчи в ръката му.

— Коя е тази... тази ужасна старица?

Лицето на Хари бе потъмняло.

— Това е старата Мъргатройд. Тя и съпругът ѝ бяха пазачи в старата къща. Живяла тук близо тридесет години.

— Защо размахваше така юмрук?

Лицето на Хари почервеня.

— Тя... ами, не ѝ харесва, че съборихме къщата. Тя, разбира се, бе уволнена. Съпругът ѝ умря преди две години. Казват, че след това нещо се е смахнала.

— Тя... тя нали не... гладува?

Представите на Луиз за живота бяха някак мъгляви и мелодраматични. Богатството бе възпрепятствало контакта ѝ е действителността. Хари се вбеси.

— Господи, Луиз, що за идея! Аз, разбира се, ѝ отпуснах пенсия, при това прилична. Намерих ѝ нова къща и всичко останало.

Луиз удивено попита:

— Тогава какво иска?

Хари се намръщи и склочи вежди.

— О, откъде да зная? Тя е луда. Обичаше къщата.

— Но тя бе развалина, нали?

— Разбира се, започнала беше да се разпада, покривът течеше и малко или много не бе съвсем безопасна. Все едно. Мисля, че просто е значела много за нея. Живяла е там дълго време. Ох, не знам! Мисля, че старата вещица вече хич я няма.

— Тя... мисля, че ни кълнеше. О, Хари бих желала да не го прави! — каза Луиз разтревожено.

На Луиз ѝ се струваше, че новият ѝ дом бе омърсен и отровен от зловещата фигура на тази луда старица. Когато излизаше с колата, яздеше или се разхождаше с кучетата, фигурата винаги бе там и чакаше. Прегърбена, с износена шапка, нахлупена върху кичури металносива коса, като злобно мърмореше всевъзможни клетви.

Луиз започна да мисли, че Хари е прав. Старицата беше луда. Въпреки това не ѝ стана по-леко. Мисис Мъргатройд всъщност въобще не се доближаваше до къщата, не отправяше никакви по-определени заплахи, нито пък прибягваше до насилие. Тя продължаваше да клечи там, но винаги извън портите. Би било безполезно да се обръщат към полицията. Във всеки случай Хари

Лакстън беше против такива действия. Казваше, че това само щяло да събуди съчувствието на местните хора към тази нещастна старица. Той приемаше всичко по-леко от Луиз.

— Не се тревожи, скъпа. Тя все някога ще се умори да сипе безсмислените си клетви. Може би просто изпробва нашето търпение.

— Не е така, Хари, тя... тя ни мрази! Усещам го. Желаете ни злото.

— Тя не е вещица, скъпа, въпреки че изглежда като такава. Не преживявай така болезнено всичко това.

Луиз бе замълчала. Сега, след като първоначалната възбуда от настаняването в новия дом бе отминала, тя се почувства необичайно самотна и не на мястото си.

Беше свикнала с живота в Лондон и Ривиерата. Не знаеше нищо, нито пък имаше някаква представа за живота в английската провинция. Не разбираше нищо от градинарство, с изключение на последната фаза в „отглеждането на цветя“. Всъщност не обичаше и кучетата. Съседите, с които се бе запознала, я отегчаваха. Най-много ѝ харесваше да язди, понякога с Хари, понякога сама, когато той бе зает с имота. Шляеше се през горите и по селските пътища, наслаждавайки се на равния ход на красивия кон, който Хари ѝ бе купил. Дори принц Хал — най-чувствителният дорест кон — обикновено се плашеше и пръхтеше, когато, понесъл господарката си, минаваше покрай прегърбената фигура на злобната старица.

Един ден Луиз събра целия си кураж. Беше излязла на разходка. Подмина мисис Мъргатройд, като се престори, че не я е забелязала, но рязко свърна обратно и отиде при нея. Леко задъхана ѝ рече:

— Какво значи всичко това? Какво има? Какво искате?

Старицата премигна насреща. Тя имаше лукаво, тъмно като на циганка лице и стърчаща металносива коса, а очите ѝ бяха мътни и подозрителни. Луиз се зачуди дали пък не е пияна.

Старицата заговори с писклив и в същото време заканителен глас:

— Какво искам, питаш? Какво искам, а?! Това, което ми бе отнето. Кой ме прогони от Кингсдийн Хаус? Там живях като момиче и като жена близо четиридесет години. Черен грях бе, че ме изгониха. Черна прокоба ще се стовари и върху теб, и върху него!

Луиз започна:

— Вие имате много хубава къща и... — но замлъкна.

Старицата вдигна ръце и изкрещя:

— И за какво ми е това? Искам си моя дом и моето огнище, до което съм седяла през всичките тези години. А колкото до теб и него, казвам ти, че в новия ви хубав дом за вас щастие няма да има. Черна скръб ще ви налегне. Скръб, смърт и моето проклятие. Дано изгние свежото ти лице!

Луиз обърна коня и препусна в тръс, като си мислеше: „Трябва да се махна оттук! Трябва да продадем къщата! Трябва да се махнем!“

В този момент подобно решение ѝ се струваше лесно изпълнимо. Но пълното неразбиране на Хари я порази. Той възкликна:

— Да напуснем? Да продадем къщата? Заради заплахите на една смахната старица? Сигурно си полудяла.

— Не, не съм. Но тя... тя ме ужасява. Знам, че ще се случи нещо.

Хари Лакстън мрачно рече:

— Остави мисис Мъргатройд на мен. Аз ще я поставя на мястото ѝ.

Между Кларис Вейн и младата мисис Лакстън се бе зародило приятелство. Двете момичета бяха почти на едни години, въпреки че вкусовете и характерите им бяха различни. В компанията на Кларис Луиз се чувстваше спокойна. Кларис бе толкова уверена, толкова сигурна в себе си. Луиз ѝ разказа за мисис Мъргатройд и заплахите ѝ, но това изглежда повече я раздразни, отколкото уплаши.

— Всичко това е толкова глупаво — каза тя. — Сигурно е ужасно досадно за теб.

— Знаеш ли, Кларис, аз... понякога много ме е страх. Сърцето ми се свива от ужас.

— Глупости, не трябва да позволяваш такива глупави мисли да те разстройват. На нея скоро ще ѝ омръзне.

Луиз замълча минута-две.

— Какво има? — попита Кларис.

Луиз се поколеба за миг, после избухна:

— Мразя това място. Не искам повече да живея тук! Тези дървета, тази къща, ужасната тишина тук и странните звуци, които издават бухалите. О, и хората и изобщо всичко.

— Хората ли? Кои хора?

— Тези от селото. Всички онези стари моми, които одумват и си пъхат носа навсякъде.

Кларис рязко каза:

— Какво говорят?

— Не знам, нищо конкретно. Но имат покварено съзнание. Когато говориш с тях, усещаш, че не можеш да имаш доверие никому... абсолютно на никого.

— Не им обръщай внимание — дрезгаво рече Кларис. — Те нямат друга работа, освен да клюкарстват. И повечето от гадостите, които говорят, всъщност си ги измислят сами.

— Ще ми се да не бяхме идвали тук — каза Луиз. — Но Хари обожава това място. — Тонът ѝ омекна.

„Колко много го обича!“ — помисли си Кларис и рязко рече:

— Трябва да тръгвам.

— Ще накарам някого да те закара с колата. Очаквам скоро пак да дойдеш.

Кларис кимна. Луиз се почувства по-спокойна след посещението на новата си приятелка. Хари бе много доволен, когато видя, че е по-бодра и оттогава настоя тя да кани Кларис по-често.

Един ден ѝ каза:

— Имам добри новини, скъпа.
— О, какви?
— Оправих се с Мъргатройд. Тя има син в Америка. Е, уредих тя да отиде при него. Ще ѝ платя билета.
— О, Хари, но това е чудесно! Мисля, че все пак Кингсдийн ще започне да ми харесва.
— Ще започне да ти харесва? Но това е най-хубавото място на света!
Луиз леко потрепери. Не можеше толкова лесно да се отърве от суеверния си страх.

Ако жените от Сент Мери Мийд се бяха надявали на удоволствието булката на Хари да научи повече за миналото му от собствените им уста, то това удоволствие им бе отнето от самия Хари Лакстън, който свърши тази работа вместо тях.

Мис Хармън и Кларис Вейн бяха в магазина на мистър Едж. Едната купуваше нафталин, а другата — боракс, когато влязоха Хари Лакстън и съпругата му.

След като поздрави двете дами, Хари се обърна към тезгяха и тъкмо искаше да купи четка за зъби, когато спря по средата на изречението и сърдечно възкликна:

— Я гледай кой бил тук! Бела, виж ти!

Мисис Едж, която забързано излизаше от задното помещение, за да поеме натрупалата се работа, му се усмихна лъчезарно, разкривайки едрите си бели зъби. Някога тя беше тъмнокосо, хубаво момиче и сега съвсем естествено се бе превърнала в красива жена, въпреки че се бе позакръглила и чертите на лицето ѝ бяха загрубели. Тя топло го погледна с големите си кафяви очи и отвърна:

— Да, аз съм, мистър Хари, и много се радвам да ви видя след толкова години.

Хари се извърна към жена си:

— Бела е моя стара изгора, Луиз — каза той. — Бях влюбен в нея до уши, нали, Бела?

— Щом така казвате — рече мисис Едж.

Луиз се засмя и каза:

— Съпругът ми винаги е много щастлив, когато срещне някого от старите си приятели.

— Е — каза мисис Едж, — не сме ви забравили, мистър Хари. Това дете сте се оженили и построили нова къща на мястото на онази порутена Кингсдийн Хаус звучи като приказка.

— Изглеждаш много хубава и свежа — рече Хари, а мисис Едж се разсмя и като каза, че при нея всичко е наред, му напомни за четката за зъби.

Улавяйки смаяния поглед на мисис Хармън, Кларис тържествуващо си помисли:

„Много добре, Хари! Ти направо ги обезоръжи!“

Доктор Хейдок троснато се обърна към племенницата си:

— Какви са тези глупости, че старата Мъргатройд се навъртала около Кингсдийн, размахвала юмруци и кълняла новите собственици?

— Не са глупости, вярно е. И това ужасно разстройва Луиз.

— Кажй й да не се тревожи. Когато Мъргатройд бяха пазачи там, не спираха да се оплакват от къщата. Стояха само защото Мъргатройд пиеше и не можеше да си намери друга работа.

— Ще й кажа — рече нерешително Кларис, — но не мисля, че тя ще повярва. Старицата е побесняла от гняв.

— Тя толкова обичаше Хари като момче. Не мога да разбера.

— Ами... те скоро ще се отърват от нея — каза Кларис. — Хари щял да й купи билет до Америка.

Три дни по-късно Луиз бе убита, след като бе хвърлена от коня си. Двама мъже в един хлеббарски камион бяха станали свидетели на инцидента. Те видели Луиз да излиза от портата, яздейки коня си, след което старицата изникнала на пътя, размахала ръце и се развикала. Конят се подплашил, свърнал рязко и диво хукнал по пътя, като хвърлил Луиз Лакстън през главата си.

Единият от мъжете останал до бездиханното ѝ тяло, без да знае как да постъпи, а другият хукнал за помощ към къщата.

Хари Лакстън дотичал, лицето му имало мъртвешки вид. Те откачили един от капаците на камиона, положили я отгоре и я отнесли в къщата. Тя издъхнала, без да дойде в съзнание и преди пристигането на доктора.

(Край на ръкописа на доктор Хейдок).

При посещението си на следващия ден той със задоволство забеляза, че страните на мис Марпъл са порозовели и тя определено изглежда по-жизнена.

— Е, какъв е отговорът? — запита той.

— Че къде е проблемът, доктор Хейдок? — контрира го мис Марпъл.

— О, скъпа, аз ли трябва да ви обяснявам?

— Предполагам — започна мис Марпъл, — че ви смущава необичайното поведение на жената на пазача. Защо се е държала така странно? Наистина не е особено приятно да те изгонят от собствения ти дом. Но това не е бил нейният дом. Всъщност докато е живяла там, тя постоянно е мърморела и се е оплаквала. Да, наистина има нещо гнило в това. Между другото, какво стана с нея?

— Офейка за Ливърпул. Инцидентът я уплаши. Мисля, че там е дочакала кораба за Америка.

— За някого това ще е било много удобно — рече мис Марпъл.

— Да, мисля, че „проблемът със странното поведение на жената на пазача“ може лесно да бъде разрешен. Става въпрос за подкуп, нали?

— Това ли е вашият отговор?

— Ами щом държанието ѝ е било толкова неестествено, то тогава тя навярно е била наказана „да играе театър“, както се казва, а това означава, че някой ѝ е платил.

— И вие знаете кой?

— Така мисля. Боя се, че отново става въпрос за пари. Забелязала съм, че всеки джентълмен харесва определен тип жени.

— Това вече не е по моята част.

— Не, не, всичко е свързано. Хари Лакстън е харесвал Бела Едж — тъмнокоса и жизнена жена. Вашата племенница Кларис е същият тип. Но бедната му съпруга се оказва съвсем различна — руса и сантиментална, въобще не е била негов тип. Значи трябва да се оженил заради парите ѝ. И пак заради парите ѝ я е убил.

— Казахте „убийство“?

— Ами той изглежда най-подходящият човек за тази работа. Привлекателен за жените и съвсем безскрупулен. Мисля, че е искал да вземе парите на жена си и да се ожени за вашата племенница. Може и да са го видели да говори с мисис Едж, но не мисля, че все още е изпитвал някакви чувства към нея. Смея да кажа обаче, че е накарал бедната жена да си мисли, че е така, за да постигне целта си. И скоро вече е можел да я върти на пръста си, според мен.

— И как точно мислите, че я е убил?

Мис Марпъл остана за няколко минути безмълвна, вперила поглед пред себе си, а сините ѝ очи изглеждаха замислени.

— Времето е било много точно избрано, за да се осигурят хората от хлебарския камион като свидетели. Те са видели старицата и, разбира се, са решили, че тя е уплашила коня. Но, както аз си го представям, може да е имало и нещо от рода на въздушна пушка или прашка. Да, точно когато конят излизал през портата. Разбира се, той се е уплашил и хуквайки, хвърлил мисис Лакстън. — Тя спря и се намръщи. — Падането можело и да я убие. Но Хари Лакстън не е можел да бъде сигурен. А ми се вижда човек, който внимателно планира нещата и не оставя нищо на случайността. Пък и мисис Едж е могла да го снабди с нещо подходящо, без съпругът ѝ да разбере. Иначе защо Хари ще се занимава с нея? Да, мисля, че е имал под ръка силно приспивателно, което ѝ е инжектирал преди вашето пристигане. Все пак ако една жена падне от кон и пострада сериозно, а после умре, без да дойде в съзнание... е, у доктора вероятно не би възникнало съмнение, нали? Той би го отдал на шока или нещо от този род.

Доктор Хейдок кимна.

— А вие защо се усъмнихте? — попита го мис Марпъл.

— Не бе проява на кой знае каква проникателност от моя страна — каза доктор Хейдок. — Просто баналния, всеизвестен факт, че убиецът е толкова уверен в своята интелигентност, че не взима необходимите предпазни мерки. Точно утешавах опечаления съпруг —

аз дяволски му съчувствах — когато той изведнъж се хвърли към канапето, за да театралничи още малко и от джоба му изпадна спринцовка за подкожни инжекции. Той я грабна толкова уплашено, че аз се замислих. Хари Лакстън не взимаше лекарства — беше в отлично здраве. За какво му бе притрябвала тази спринцовка тогава? Направих аутопсия с оглед на някои нови хипотези за смъртта и открих строфантин^[1]. Останалото беше лесно. У Лакстън бе намерен строфантин и когато полицията разпита Бела Едж, тя не издържа и призна, че му го е дала. После пък старата мисис Мъргатройд призна, че Хари Лакстън я е накарал да играе ролята на проклинащата вещица.

— А вашата племенница успя ли да го преживее?

— Да. Тя много харесваше Хари, но нищо повече.

Докторът взе ръкописа.

— Отличен на вас, мис Марпъл, и на мен за моето лечение. Вие отново приличате на себе си.

[1] Лекарство, стимулиращо сърдечната дейност. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.